

יום ההולדת הנשכח

ד. ביסט

יום אחד אמא הפילה והבן פיליפיל ראו
 שאבא הפיל עומד על הראש.
 "מה קרה לך?" שאלה הפילה.
 "שכחתי משהו. אולי כך אזכר קל יותר
 במה ששכחתי."
 "ומה שכחתי?" שאל פיליפיל, הפיל
 הלא-כל-כך-קטן?"
 "אילו ידעתי" ענה אבא פיל "לא הייתי
 משתדל לזכור. נכון?"
 "פיליפיל" אמרה אמא הפילה "רוץ מהר
 ותשתדל למצוא מה שכח אבא שלך."

חי פעם פיל גדול. הוא גר ביער גדול ובו גם
 חורשת חזרן שגדלה על תל קטן. הייתה
 לפיל בת זוג, פילה, גדולה אף היא, וגם
 פילון-בן שקראו לו פיליפיל, לא גדול כמו
 אבא או אמא אך גם הוא לא קטן. הרי
 פילים קטנים, כמו כלבים או חתולים אין
 בעולם.

"מי אתה?" שאל פיליפיל.
 "אני יום ההולדת שנשכח. אינני יודע
 של מי אני."
 "אא – זו צרה גדולה" אמר פיליפיל
 "ויש לך כבר עוגת יום ההולדת?"

פיליפיל רץ בדרך. אחר כך פנה אל
 חורשת החזרן שעל הטל, - התיישב
 שם והתחיל להביט איך העננים
 בשמיים משחקים בתופסת. ופתאום
 שמע קול בכי. הבכי נשמע קרוב אליו,
 למרות שפיליפיל לא יכול היה לראות
 מי הבוכה. לב טוב היה לפיליפיל. הוא
 אמר:
 "אל תבכה! אולי אוכל לעזור לך?"
 הבכי נפסק.

"אני מצטער מאוד" אמר פיליפיל "אבל לא אוכל לעזור לך. אינני יודע מי שכח את יום ההולדת."
 ופיליפיל הלך הביתה. וכשהגיע חזרה ראה שאבא לא עומד יותר על הראש אלא יושב כבר ליד השולחן.
 "נזכרתי" אמר אבא פיל "ידעתי אתמול אבל שכחתי, ועכשיו נזכרתי שזה היום."

"בוודאי!" ענה הקול "איזה יום ההולדת זה בלי עוגה. יש לי עוגה עם שישה נרות, כנראה מישוהו נהיה היום בן שש."
 "כן, זה טוב מאוד להיות בן שש" אמר פיליפיל "טוב מאוד. כמעט טוב כמו להיות בן שבע. גם חמש זה לא רע, ולהיות בן שמונה זה כמעט חצי מבוגר. אבל להיות בן שש זה באמת הכי טוב."

"שמע!" קרא "מתברר שאתה יום
ההולדת שלי! אני היום בן שש."
"הידד!" קרא יום ההולדת שנשכח
"הידד! הידד!"

"מה היום?" שאל פיליפיל.
"היום יום ההולדת שלך!" אמרה אמא
כשנכנסה לחדר עם עוגה "היום אתה
בן שש!"
פיליפיל התרגש מאוד ומיד התחיל
לרוץ חזרה אל תל החזרן.

בערב פיליפיל קיבל את עוגת יום
ההולדת עם ששה נרות. הוא יישר את
החדק שלו וכיבה את כולם בנשיפה
אחת.
"כמה טוב" חשב "כמה טוב להיות בן
שש!"